

מידעון להורים

בס"ד, אדר ב' תשפ"ד, פרשת צו

דברי פתיחה

הרב שרגא פרוכטר, ראש הישיבה

להורים ולבנים היקרים מאוד, שלום רב.

מלחמת חרבות ברזל - חזית הצפון מגיעה לנקודת רתיחה. צה"ל תוקף גם בצפון לבנון ובבקעה הלבנונית ועשרות טילים משוגרים מדי יום לעבר שטח ישראל. ברצועת עזה ממשיך הטיהור של בית החולים שיפא וצה"ל נערך למבצע שחרור רפיח.

במישור הישיבתי - זכינו השבוע, בפעם הראשונה מאז שמחת תורה, לנהל שגרת לימודים בנוכחות והשתתפות רוב הרמ"ם והמורים של הישיבה. עדיין יש 4 רמ"ם ו-4 מורים מגוייסים, ולמרות זאת ב"ה חזרנו למערכת כמעט רגילה ומשתדלים לסיים את הלימודים לפי המערכת הקבועה שנמסרה בתחילת השנה.

חזרנו השבוע ללימודים לאחר חופשת פורים. לפנינותקופה קצרה אך משמעותית מאוד עד ליציאה לחופשת פסח. אני מבקש מההורים לשוחח עם הבנים על התקופה הקצרה והאיכותית שעומדת לפניהם וכולי תקווה שכל הבנים יפיקו את המירב והמיטב בתקופה זו. ביום האחרון של תקופת הלימודים הנוכחית (יום חמישי, ג' ניסן) נערוך אי"ה מבחן ראש ישיבה בגמרא בשכבות ז'ח-ט'י. הבנים קיבלו את החומר שעליהם ייבחנו ביום זה. שבועיים אלו יוקדשו ללימוד הגמרא באינטנסיביות ולחזרות לקראת המבחן עם הרמ"ם. כמוכן שבני י"א-י"ב הגיעו לישורת האחרונה של השנה והם עוברים עכשיו תקופה לחוצה של בחינות מסכמות בכל המקצועות. מבחני הבגרות התחילו, ויימשכו לאחר הפסח עד סוף שנה"ל.

אני מאחל לכל בני הישיבה הצלחה רבה בתקופת לימודים חשובה זו.

שיחות חיזוק. היום התארח בישיבה גיבור ישראל זיו שילון. זיו היה מ"פ בחטיבת גבעתי ונפצע קשה מאוד בפעילות ברצועת עזה לפני 11 שנים. זיו איבד את ידו השמאלית ונפגע קשה גם בידו הימנית. זיו סיפר לבנים על הפציעה והשיקום **אך התמקד בשליחות שלו ובשליחות העתידית של הבנים.** הוא דיבר בלהט על חובת איחוד הכוחות, תרומה לעם ישראל וראיית הטוב בעם ישראל ובאירועים העוברים עלינו. השיחה הייתה מרתקת והתלמידים ישבו מרותקים וקשובים לדברי

האמת שנאמרו בלהט ובעוצמה. לאחר השיחה עשרות בחורים ניגשו לזיו ואלי והודו מאוד על שיחה משמעותית שתרמה להם לעיצוב זהותם היהודית, הציונית והישראלית.

תפילת שחרית בישיבה. ברצוני להדגיש שתלמידי הישיבה נדרשים להגיע לתפילת שחרית בשעה 07:45. תפילת שחרית משמעותית בבית המדרש של הישיבה היא ערך עצום ויסודי בהתנהלות המצופה מכל תלמיד בישיבה. תפילת שחרית ראויה היא הבסיס הפותח את יום הלימודים. אני מבקש מאוד מההורים לעזור לתלמידים להגיע לתפילה בזמן.

לצערי אנחנו נאלצים להעניש תלמידים שמאחרים או נעדרים מהתפילה. אנחנו לא יכולים להתעלם מזלזול בערך קדוש ומשמעותי זה. פתיחת היום בעימות ובענישה של תלמיד מאחר או נעדר מעכירה את האווירה בין התלמיד לישיבה. אני מבקש לעשות כל מאמץ (וכמובן במקביל למאמץ החינוכי והמשמעותי של הישיבה) כדי שהתלמידים יגיעו בזמן לתפילה ויתפללו כיאה לבן ישיבה.

פרשת צו

מפרשת צו ניתן ללמוד נקודה יסודית מאוד בעבודת ה' של כל אדם. אתמול נתתי שיחה משמעותית לאחר תפילת שחרית שעסקה בנושא חשיבות עבודת ה' בהתלהבות תמידית.

“אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה”

שלוש פעמים בתחילת הפרשה מודגשת התמידיות של האש על גבי המזבח: “צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו... והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה... אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה”.

האש שדלקה על גבי המזבח הייתה תמידית, אש ללא הפסקה. בכל בוקר היה הכוהן מכין עצים רבים על המזבח, והאש דלקה במשך כל היום והלילה. וכך הרמב"ן מסביר: “ולפי דעתי, מה שאמר (פסוק ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, מצוה לכוהנים בקיום האש, כמו שאמר (פסוק ה') ובער עליה הכהן עצים, וציווה שיזהרו בזה ויערכו אש ועצים הרבה שתוקד האש תמיד כל היום וכל הלילה, והזהיר בלאו שלא תכבה לעולם. והנה אם נתעצלו הכוהנים וכבתה האש עברו בלאו”.

לדעתו של הרמב"ן, על הכוהנים מוטלת חובה לשמור על אש תמידית על גבי המזבח. במדרשי ההלכה אנו מוצאים הגדרות נוספות לאש תמיד וכך כתוב בספרא (צו פרשה א'): “אש תמיד, תמיד אף בשבת, תמיד אף בטומאה, לא תכבה אף במסעות, מה עושים לה כופים עליה פסכת (כלי נחושת על מנת למנוע שריפה) דברי רבי יהודה...”

בשעה שנדד המשכן ממקום למקום עם ישראל, האש נותרה דלוקה על גבי המזבח. מצות הדלקת האש על המזבח אינה נדרשת רק לשם הקרבן אלא מצווה עצמאית ייחודית, שהאש תישאר תמידית - לכבוד שמים.

וכך נפסק ברמב"ם (תמידין ומוספין ב,ד) כאשר דן על האש לסוגיה השונים: "שלש מערכות של אש עושין בראש המזבח בכל יום, ראשונה מערכה גדולה שעליה מקריבין התמיד עם שאר הקרבנות, שניה בצידה קטנה שממנה לוקחין אש במחתה להקטיר קטורת בכל יום, שלישית אין עליה כלום אלא לקיים מצות האש שנאמר אש תמיד תוקד".

בצד מערכה של אש שעליה היו מקריבים את הקורבנות, הייתה מערכה של אש הדולקת בכל עת ומוגדרת אש תמיד. נוכל להשוות בין מודל 'אש התמיד' שבמשכן, למודל של החיים הדתיים שלנו. כאשר אדם מצוי בבית הכנסת או בבית המדרש הוא מתפלל ולומד, ועושה את רצון ה'. התמודדות אחרת צפויה לאדם היוצא מכותלי בית המדרש. בחוץ אורבות לאדם סכנות רוחניות. בכל מקום ומקום זקוק האדם לאש תמידית כאותה האש שדלקה על גבי המזבח. תמידות האש נבחנת לא רק בזמן שהמשכן עומד קרב על המזבח, אלא גם כאשר נאלצים לקפל את המשכן ולנדוד במרחבי המדבר עם המזבח 'אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה'.

כך האדם צריך לדעת, שבשעה שהוא יוצא מבית הכנסת, צריכה לדלוק בקרבו אש מוסרית תמידית וכל מעשיו יונקים מהאש היוקדת הבוערת בעצמותיו.

השפת אמת בדרשתו לשבת הגדול התייחס לכך שאש תמיד כתובה בתחילת הפרשה שלש פעמים: "וע"ז [=על זה] נאמר אש תמיד תוקד שהוא הבטחה ג"כ [=גם כן], שלעולם לא יוכל לכבות התלהבות התקוע בלב איש ישראל לה' אחד. ובאמת זאת הנטיעה היא בכוח האבות. ורמז על זה ג"פ [שלש פעמים שהאש כתובה]... והם ג' אבות התלהבות בבחי' אהבה. ויראה.

לדברי השפת אמת, האש נטועה בתוכנו מכוח האבות= אברהם, יצחק ויעקב ואנו זקוקים כל הזמן להעצימה.

התורה חששה מפערים היכולים להתגלות בין התאוריה למעשה, ובלשונה הטהורה ניסחה את המצווה: "צו את אֶהְרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר וְדוֹרְשִׁים חִז"ל: 'אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות'."

מסביר החתם סופר בספרותורת משה, שהסכנה קיימת דווקא במצוות המוטלות על האדם בכל עת ובכל שעה, במקום שהתביעה שגרתית – שם אורבת הסכנה. כאשר יש מצווה שהיא לא תמידית האדם מתרגש לקראת המצווה(הנחת תפילין בפעם הראשונה של תלמיד בכיתה ז' שמניח פעם הראשונה תפילין), אך במצוות התמידיות כמו תפילה מידי יום, ציצית מידי יום, האדם כבר לא מתרגש מהמצווה משום שזוהי מצווה שגרתית. לכדווקא משום שמצווה זו מוטלת על כהן גדול ומידי יום הוא מקיימה באופן זהה, גם בעת הציווי וגם לדורות, יש מקום לחשוש שהכהן הגדול יקיימה בדרך של שגרה, של מצוות אנשים מלומדה. **על כן יש צורך בזירוז מיוחד.**

כך גם ביחס לעבודת ה' שלנו. התביעה להיות עבד ה' בכל עת קשה ומייגעת, ולכן עלינו לזרז את עצמנו בכל עת על מנת שסכנת השגרה לא תגבר עלינו – 'אש תמיד תוקד בו'. בדיוק על נקודה זו דיברתי אתמול בשיעור לאחר תפילת שחרית, לא לעשות את המצוות כמצוות אנשים מלומדה, אלא לקיים את המצוות עם אש !! לספוג כל הזמן מהאש שלא תכבה חו"ח מהאדם בכל מצווה ומצווה.

ימי הפסח הממשמשים ובאים, הם ימים של שריפת החמץ וכילוי – זה הזמן להתלהב ולשקוע במצוות ולהבעיר את האש שבתוכנו. "אש תמיד תוקד על המזבל לא תכבה"!!!!

אוהבכם ומוקירכם מאוד

שבת שלום ובשורות טובות לכולם

שרגא פרוכטר – ראש הישיבה

